

nestemænd, Læger, Dyr læger, Præster, Haandværksmestre, Arbejdere, Professiona-
 lister o. s. v., men i al Almindelighed gav Mi-
 nisteren Dispensation til at afgøre, om Mo-
 torkøretøjet i det væsentlige benyttedes til
 Nyttekørsel, og om Afgiften tyngede væ-
 sentlig urimelig paa de paagældendes øko-
 nomiske Status, og saa eventuelt nedsætte
 Afgiften til det halve. Det er et Kom-
 promis, og derfor er vel ingen helt tilfreds
 med det, men vi er alle standset ved det.

For Lystfartøjer er der sket dette, at
 alle Fartøjer med Værdi under 4 000 Kr.
 er blevet fritaget, at disse 4 000 Kr. fra-
 drages de afgiftspligtige Værdier helt opigen-
 nem, og at der derefter er indsat stigende
 Skala for de Procenter, hvormed Afgiften
 afkræves. Ogsaa denne Lov er gjort mid-
 lertidig, og der er indført en Dispensati-
 onsbestemmelse, hvorefter „Finansministe-
 ren bemyndiges til at nedsætte Afgiften
 til det halve af saadanne Lystfartøjer, som
 tilhører Foreninger, og som udelukkende er
 bestemte til Uddannelses- og Øvelsesfar-
 tøjer“. Jeg maa maaske med Hensyn til
 dette Ændringsforslag henvende mig til
 den højtærede Formand. Ordføreren vil
 som saadan stille et Underændringsforslag
 om, at det, der her er foreslaaet som en
 ny Paragraf, indføres i den Paragraf, § 8,
 som i øvrigt i denne Lov taler om Dis-
 pensation. Det er en rent formel Æn-
 dring. Der findes en § 8, som allerede
 giver en saadan Bemyndigelse for visse
 Tilfælde, og hvor jeg nu, efter at Admini-
 strationen har gjort opmærksom paa det,
 finder det korrekte ogsaa at indføre dette
 som et andet Stykke i Stedet for at ind-
 sætte det som en ny Paragraf. Det er,
 som sagt, en rent formel Ændring, der
 saa maa foretages.

Jeg har, saa vidt jeg tror, nu gennem-
 gaaet, hvad der er at gennemgaa vedrø-
 rende Betænkningerne og de hertil knyt-
 tede Samraad. Skulde jeg have undladt
 noget, vil jeg nok under den senere Be-
 handling blive erindret derom og derved
 faa Lejlighed til at tilføje, hvad nødven-
 digt er. Jeg har saa kun nogle ganske
 faa Bemærkninger at føje til.

Den alvorlige Tale, som nogle af de
 23 Bilag, der nu er omdelte til de ærede
 Medlemmer, fører med Hensyn til Statens
 økonomiske og finansielle Status, er ikke

til at overhøre for nogen, der er Medinde-
 haver af nogen Art af Ansvar for offent-
 ligt Liv i dette Land. Jeg kan sige, ogsaa
 fordi det er udtalt ikke blot i Betænk-
 ningen, men ogsaa i de mundtlige For-
 handlinger, at det Skattelovsudvalg, hvis
 Arbejde nu er færdigt for denne Gang og
 forhaabentlig for bestandig, har arbejdet
 under et stærkt Indtryk af Alvoren i, hvad
 disse Bilag indeholder. Vi gaar altsaa ud
 fra, at nu er det sidste Gang, men til Af-
 sked maa saa ogsaa dette Tings Flertal
 ja, hele Tinget, og jeg tør tilføje hele
 Rigsdagen — thi for de allerfleste Skat-
 ters Vedkommende er Forholdet det, at
 der ikke alene foreligger Rigsdagsbeslut-
 ninger, men enstemmige Rigsdagsbeslut-
 ninger —, indrømme, at vi er alle i samme
 Baad som den højtærede Finansminister,
 og at vi sammen med ham i denne fælles
 Baad ikke blot sejler ind til vore nulevende
 Medborgeres, men ogsaa til Historiens
 Dom. Vi har taget Pengene, hvor de var
 at faa; vi har ikke kunnet se meget stærkt
 paa Principperne, men vi har dog saa vidt
 som muligt ikke tilføjet det økonomiske
 Liv varigere Men end allerhøjest nødven-
 digt, og vi har gjort, hvad muligt var,
 for ikke at nedsætte Levestandarden
 gennem denne Beskatning. Det Ord, der
 hyppigst er rettet mod os, er dette: Er nu
 denne Skat retfærdig? Det er rettet til os
 ikke altid blot paa Grund af den Skat, som
 den paagældende selv maa betale, men paa
 Grund af Sammenligningen med den
 Skat, som Naboer skal betale. Vi har
 været nødte til at vende, om ikke helt det
 døde Øre dertil, saa i alt Fald et Øre, i
 hvilket vi havde lagt Bomuld. Vi har nød-
 vendigvis maattet fordyre Forbruget gen-
 nem indirekte Skatter, men vi har gjort,
 hvad vi kunde, for ikke at fordyre Livs-
 fornødenhederne, selv om vi ikke med
 Sikkerhed tør paastaa, at vi helt er sluppet
 derfor. Vi staar ved en Afslutning, om
 hvilken i alt Fald jeg for mit eget Ved-
 kommende, der har haft den Smerte at
 være Ordfører for dem, maa sige, at det
 skyldes ikke, som det ærede Medlem for
 Æbeltoft (N. Neergaard) en Gang meget
 træffende udtrykte sig, en pervers Lyst til
 at stikke Hænderne i Skatteydernes Lom-
 mer, at denne Skattelovgivning har faaet
 det Præg, den har faaet, men det skyldes